

Aby bylo připraveno provedení čl. 203 mír. smlouvy St. Germainské resp. čl. 186 mírové smlouvy trianonské, byla podle zák. z 18. března 1921 č. 124 Sb. vláda republiky čsl. zmocněna, aby zjistila titry předválečného dluhu býv. státu rak., uh. a rak.-uh., a aby za tím účelem nařídila složení do úřední úschovy.

Na základě tohoto zák. bylo nařízením z 25. září 1921 č. 355 Sb. ustanoveno (§ 1, odst 1 b), že mají býti zjištěny a seznamenány také ony renty předválečného státního dluhu uherského, uvedené v § 3 tohoto nař., které jako majetek čsl. příslušníků jsou mimo území Čsl. republiky; dále v § 2, že dluhopisy ty mají býti složeny do úřední úschovy do 8 dnů po jich převozu do Čsl. republiky.

Tato ustanovení zakládají pro vlastníky dotyčných dluhopisů nejen povinnosti, nýbrž i právní nárok, aby renty, ohledně nichž jsou pro převzetí do úřední úschovy splněny všechny podmínky, byly do úřední úschovy převzaty, neboť toto odevzdání a převzetí do úřední úschovy nařízeno bylo jako preparatorní akt pro rozhodnutí o převzetí předválečného státního dluhu, resp. o výplatě úroků.

St-I vyhověl povinnosti jemu uložené cit. vl. nař. co do sepsání těchto rent; aby pak mohl splniti další podmínku, t. j. renty ty také do úřední úschovy odevzdati, žádal o povolení dovozu jich z Maďarska, poněvadž se domníval, že k dovozu cenných papírů z Maďarska jest zapotřebí dovozního povolení ve smyslu § 2 nař. z 5. srpna 1919 č. 464 Sb. Avšak toto ustanovení nemohlo se vztahovati na tyto renty, ježto byly majetkem čsl. příslušníků státních podle přihlášky k soupisu; ostatně také bylo nař. toto již před podáním st-lovy žádosti zrušeno nařízením z 22. září 1922, č. 276 Sb. Jestliže tedy žal. úřad přes to, zamítaje st-lovu žádost o povolení k dovozu těchto rent, vyřídil podání to takovým způsobem, že tím st-le nutně musil uvést v omyl resp. utvrditi v jeho omylu, že renty ty dovésti sem nesmí, musil nss k stížnosti této uznati, že nař. rozhodnutí, jak bylo vydáno, upřelo st-li volnost dovozu zmíněných rent bez zákonného podkladu, a bylo je proto zrušiti podle § 7. zák. o ss.

č. 4008.

Administrativní řízení: O předpokladech rei judicatae v řízení správním.

(Nález ze dne 10. října 1924 č. 17.374.)

V ě c: Ludevít P. ve Vel. Š. proti ministerstvu vnitra o započítání služební doby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-I byl dekretem min. vnitra ze 7. května 1921 jmenován prozatímně ve stavu notářů do IX. hodn. třídy 1. stupně s podmínkou, že do roka prokáže znalost státního jazyka. Dne 21. února 1922 zažádal st-I u min. pro Slovensko o propočítání služebního času podle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb., kterážto žádost byla dne 24. března 1923 předložena min. vnitra spolu s návrhem na jmenování st-le definitivním. Dekretem min. vnitra z 1. srpna 1923 byl pak st-I jmenován definitivně do IX. hodn. třídy ve stavu obecních a okolních notářů

na Slovensku s účinností od 31. července 1923 a započtena mu byla současně se zřetelem na jeho vojenskou službu jakož i dřívější službu civilní ve smyslu §§ 3 a 4 vl. nař. z 30. května 1922 č. 165 Sb., pokud se týče § 51 služ. pragmatiky, ke dni jeho definitivního jmenování doba 6 roků pro další časový postup v IX. hodn. třídě úřednické skupiny C. Zároveň bylo podotknuto, že se tím stává jakékoliv další opatření ve smyslu zák. č. 222/20 bezpředmětným. Intimát tohoto výnosu byl st-l doručen dne 9. října 1923. Žádostí ze 6. listopadu 1923 domáhal se st-l, aby mu byla jeho služební doba propočtena plně a to od roku 1897 na základě jeho přihlášky ze dne 21. února 1922 k provedení zák. č. 222/1920. Žádost tato byla zamítnuta výnosem min. vnitra z 24. ledna 1924 s poukazem na výn. z 1. srpna 1923.

Proti tomuto výnosu z 24. ledna 1924 brojí stížnost, tvrdíc, že žal. úřad vychází z nesprávného stanoviska, pokládaje otázku předešlých služebních let st-lových za vyřešenu pravoplatně výn. z 1. srpna 1923.

Neboť tím, že min. vnitra při jmenování započítalo zároveň z úředni moci předešlou služební dobu st-lovu, nestala se otázka započítání res judicata a tato okolnost nemůže zabrániti, aby se domáhal dalšího započítání, na které má nárok. Otázka započítání může se jen tehdy považovati za řešenu, když min. vnitra takové započítání, na které má nárok, odepře výslovně a nikoliv všeobecně. — —

Rozhoduje o této stížnosti, uvažoval nss takto: — —

O věci již rozhodnuté lze mluvit jen tehdy, je-li tu v obou případech táž rozepře mezi týmiž stranami. Že tu jde o tytéž strany, je mimo spor. I zbývá jen uvážiti, zda je tu identita řešených otázek či nikoliv (srovnej nál. Boh. 1073 adm.).

St-l namítá, že žal. úřad započítal mu při jmenování předešlou služební dobu z moci úřední a tedy nikoliv na jeho žádost. Námitka ta není správná, neboť st-l se žádostí z 21. února 1922 domáhal propočítání ve smyslu zák. č. 222/1920, připojiv zároveň příslušnou přihlášku, tak že pokladem započítání ve smyslu výnosu z 1. srpna 1923 byla vlastní žádost st-lova, dle níž žádal za započítání veškeré služební doby od roku 1897. Podkladem pak napadeného rozhodnutí z 24. ledna 1924 byla žádost st-lova ze 6. listopadu 1923, která obsahuje stejný petit, totiž započítání veškeré služební doby od roku 1897.

Z doslovu výnosu z 1. srpna 1923, že provedeným započítáním stává se jakékoliv další opatření ve smyslu zák. č. 222/1920 bezpředmětným, plyne, že žal. úřad nevyhověl žádosti st-lově, aby mu byla započtena jeho služební doba od roku 1897. Na věci nič nemění okolnost, že se tak nestalo zvláštním samostatným rozhodnutím, nýbrž toliko při příležitosti definitivního jmenování.

Je tedy vidno, že tu jde skutečně o identitu věci a že jest tu tudíž res judicata. Slušelo tedy stížnost v tom směru zamítnouti jako bezdůvodnou. — —

Č. 4009.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: Strana má nárok na přiznání odkladného účinku podle § 17 zák. o ss jen tehdy, jsou-li o b ě podmínky tam uvedené splněny.

(Nález ze dne 10. října 1924 č. 17.410.)